

Sygn. akt VI Ka 1436/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędziowie: SO Włodzimierz Suwała (spr.)

SR del. Anna Zawadka

protokolant asystent sędziego Marcin Krakowiak

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r.

sprawy R. S. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 10 lipca 2012 r. sygn. akt II K 691/11

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. S. (1) kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia warunkowo zawieszka na okres próby lat 3 (trzech); w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania w sprawie przejmując je na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek od towarów i usług.

sygn. akt VI Ka 1436/12

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt II K 691/11, między innymi, oskarżonego R. S. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 6 kwietnia 2011 r. w N. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) oraz trzecim nieustalonym mężczyzną naruszyli nietykalność cielesną R. K. (1) oraz T. W. (1) w ten sposób, że zadawali pokrzywdzonym uderzenia rękoma oraz nogami po twarzy i po całym ciele nie powodując jednak wyraźnych obrażeń, to jest popełnienia czynu z art. 217 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok zaskarżyli R. S. (1) i jego obrońca, a wywiedzione przez nich apelacje, w ich części kwestionującej rozstrzygnięcie Sądu I instancji odnośnie wymiaru kary zasadniczej za przypisany czyn z art. 217 § 1 k.k., zasługują na uwzględnienie przez Sąd Okręgowy. Sąd Odwoławczy natomiast nie podziela zastrzeżeń skarżących wyrok co do przyjęcia przez Sąd orzekający, iż w krytycznym czasie i miejscu doszło ze strony R. S. (1) do karalnego naruszenia nietykalności cielesnej R. K. (1) i T. W. (1).

Bez wątplenia bezpośrednimi dowodami prowadzącymi do dokonania ustaleń faktycznych odnośnie tego, jak przebiegał w dniu 6 kwietnia 2011 r. w pociągu jadącym do stacji M. incydent pomiędzy R. S. i K. P. z jednej strony a R. K. i T. W. z drugiej strony, są jedynie procesowe relacje o nim (złożone przede wszystkim w postępowaniu przygotowawczym ale i przed Sądem I instancji) pochodzące od jego uczestników. Są to dowody do których należało podejść z dużą ostrożnością, gdyż opisywały one wydarzenie o dynamicznym przebiegu, a osoby w nim uczestniczące w wyraźny sposób stawaly się umniejszyć swój udział i rolę w omawianym incydencie na rzecz wyolbrzymiania negatywnych zachowań strony przeciwnej. Bezspornie też, pomiędzy zwłaszcza R. S. a R. K. u T. W. istniały silne osobiste uprzedzenia, które nie pozostały bez wpływu na zachowanie się tych osób w nin. postępowaniu. Między innymi, zasłaniając się niepamięcią, pokrzywdzeni R. K. i T. W. na rozprawie głównej w dniu 3 lutego 2012 r. (k. 150, 151) praktycznie rzecz biorąc odmówili składania zeznań w sprawie – co należy widzieć też w kontekście swego samosądu, jaki za incydent z dnia 6.04.2011r. dokonali oni na osobie R. S. w dniu 8.04.2011r. (vide odpis wyroku z k. 225 – 227). Niemniej Sąd orzekający trafnie zwrócił uwagę na to, że w postępowaniu przygotowawczym, odnośnie zajścia w pociągu, pokrzywdzeni złożyli spójne, logiczne i konsekwentne zeznania w zakresie kluczowych okoliczności tego incydentu i roli odegranej w nim przez R. S. przede wszystkim w naruszeniu przez oskarżonych ich nietykalności cielesnej. Istotnym potwierdzeniem tej akurat części zeznań pokrzywdzonych jest zeznanie świadka E. K., która bezpośrednio niemalże po zakończeniu inkryminowanego zdarzenia z dnia 6.04.2011 r. widziała zaczerwienienia na twarzy T. W. i usłyszała od niego, że został pobity przez oskarżonych.

Ponadto w realiach nin. sprawy, w tym też procesowych polegających na braku wywiezionej na niekorzyść R. S. apelacji, oskarżony ten odpowiada ostatecznie jedynie za naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonych w rozumieniu art. 217 § 1 k.k. – a w tej mierze zeznania pokrzywdzonych z postępowania przygotowawczego są, bynajmniej nie abstrahując od innych dowodów podlegających w nin. sprawie ocenie, wystarczającym materiałem dowodowym obciążającym oskarżonego.

Odmienne rzecz się przedstawia jeśli chodzi o decyzję Sądu Rejonowego odnośnie wymiaru bezwzględnej kary pozbawienia wolności za przypisany R. S. czyn z art. 217 § 1 k.k. Słusznie bowiem w tej mierze autorzy apelacji podnoszą, że, owszem, R. S. był już w przeszłości kilkakrotnie karany sądownie, niemniej obecnie zdają się istnieć wyraźne przesłanki wskazujące na to, że kary pozbawienia wolności, jakie oskarżony odbył w innych sprawach, przyniosły wymierne efekty w zakresie jego resocjalizacji. Oskarżony założył rodzinę, podjął stałą pracę zarobkową i stara się prowadzić normalne życie w każdym tego aspekcie. Nie można też nie zwrócić uwagi na specyficzny charakter przestępstwa, za które wymierzono R. S. omawianą karę – przestępstwa o nie najwyższym przecież ciężarze gatunkowym i w którym, nawet wedle zeznań pokrzywdzonych, nie był najbardziej agresywnym ze sprawców.

Stąd też Sąd Okręgowy uznał, iż w wystarczającym stopniu spełnione są przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k. umożliwiające warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec R. S. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności co zaowocowało stosownymi zmianami w zaskarżanym wyroku. Sąd Okręgowy nie dostrzegł przy tym bezwzględnej potrzeby, ażeby powyższą decyzję o nadaniu wolnościowego charakteru wymierzonej oskarżonemu karze uzależnić jeszcze od dodatkowych środków probacyjnych, przewidzianych w art. 71, 72 czy też 73 k.k.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.